

DE VLOEK VAN TOET ANCH AMON

20 juli 1956

Goedenavond vrienden,

Ik mag u ook vanavond nog even herinneren aan de bekende punten. In de eerste plaats blijkt het ons, dat wij, al komen wij uit de geest, uit de sferen, niet onfeilbaar zijn. Wij kunnen nu wel veel weten en maken betrekkelijk weinig fouten, maar toch blijft de mogelijkheid bestaan, dat wij iets niet zouden weten, of een fout zouden maken. Aangezien wij u hierop uitdrukkelijk wijzen, is het aan u te wijten, wanneer u iets verkeerd verstaat, of een door ons gemaakte fout klakkeloos over zou nemen.

Het zal niet vaak voorkomen, maar toch meen ik u de raad te moeten geven: denk kritisch na. Beschouw, wat wij zeggen, van de kritische kant. Dat is wel het beste.

Na alle actuele onderwerpen lijkt het mij wel aardig voor een titel weer eens naar de Oudheid terug te gaan. De Oudheid brengt ons steeds weer een parallel met het heden. Dus kunnen wij het ons permitteren in de Oudheid te zoeken, wanneer wij de werkelijkheid, die ook heden bestaat, willen vinden. Als titel voor mijn onderwerp koos ik dan: De vloek van Toet Anch Amon.

Het klinkt nu misschien wel erg stuiversromanachtig, zo in de stijl van: "De Vloek van de Farao", maar sta mij toe u opmerkzaam te maken op het feit, dat de punten, waarover wij gaan spreken, met een stuiversroman maar weinig gemeen hebben. U kent de kern van het verhaal allemaal. Een betrekkelijk zwakke en onbelangrijke farao werd begraven in een ver verleden en werd veel later weer opgegraven. Er zijn toen een aantal geheimzinnige dingen gebeurd. Veel van wat daarover werd en wordt verteld is wel toe te schrijven aan de verbeelding. Men heeft iemand vijf jaren, nadat hij in dat graf is geweest, een longontsteking zien krijgen en men heeft gezegd: "Dat is nu het gevolg van de vloek van de farao". Zoiets is natuurlijk onzin. Maar andere dingen zijn, helaas, geen onzin. Om te begrijpen waarom, moet u mij toestaan uit het verleden bepaalde ceremoniën en geloofspunten op te halen.

Wanneer een farao begraven wordt, dan is dit volgens het Egyptisch geloof niet een mens, die overgaat, die sterft. Het is geen mens die heengaat naar het gezegende land der rechtvaardigheid. Het is een zoon van de grote God, een nakomeling, ja, een incarnatie van de zonnegod, die terugkeert naar zijn vader, naar zijn rijk. Vandaar, dat bij dergelijke ceremoniën men zeker niet in de eerste plaats rouw toont over het heengaan van de vorst. Men treurt slechts over het feit, dat het volk door zijn Heer en God werd verlaten. Elk ceremonieel is dan ook in de eerste plaats gericht op het tonen van de eerbied, die men aan een lijfelijk van God afstammende verschuldigd is.

Het graf van de farao wordt dan ook soms tot een soort van bedevaartsplaats. Er zijn krypten en grotten geweest, waar de geliefde farao's nog honderden jaren, nadat zij gestorven waren, werden vereerd, waar men hen bloemenoffers bracht. Het is bv. bekend, dat tempels bij de ingangen van grotten en rotsgraven, waar meerdere vorsten begraven lagen, werden opgericht. Hier hield men nog erediensten voor hen, sprak tot hen en bracht hen offers. Hieruit blijkt wel, dat een dergelijk graf een heiligdom was.

Hoe bescherm je een heilige plaats in een maatschappij, die grotendeels haar religie kruidt met en baseert op magie? Met magische middelen natuurlijk. Alles, wat volgens het gebruik aan de doden wordt medegegeven, is voor hen bestemd. De dodengraven en zonneboten, die mee worden gegeven aan de farao, zijn voor hem, voor zijn persoonlijk gebruik bestemd. Indien iets uit het graf geroofd zou worden, betekende dit, dat ook de weelde van de farao in het hiernamaals verminderde. Hij werd dan ook hier bestolen. U begrijpt, dat iets dergelijks niet getolereerd kan worden. Wanneer een niet-gewijde persoon zou binnentreden in het graf en doordringen tot daar, waar de sarcophaag van de vorst ligt, dan zal dit kunnen betekenen, dat de farao door een vlijmende pijn terug wordt gedwongen en zal moeten vluchten in de mummie, waarin Ba en Ka geen vrijheid en mogelijkheid tot vrije vlucht in de wereld der sferen zullen vinden. Het is begrijpelijk, dat men meent, zoiets te moeten voorkomen. De geest van de farao is een deel van de geest van de zon. Wanneer je die zon bindt, dan komen er rampen. Zo stelt men

dan in dit land de vervloekingen en bezweringen op, die onder meer ook in het graf van Toet Anch Amon waren aangebracht. De uitvoering van de vervloekingen en bezweringen is gebaseerd op een oud geloof, zoals wij dit op het ogenblik nog wel zien onder andere in Indonesië, Nieuw-Guinea, de Melanesische en Polynesische Archipel, maar ook in China. Deze opsomming bewijst al wel, dat dergelijke gebruiken ver verbreid zijn. De basis is het geloof, dat je aan klei een vorm kunt geven en haar dan maken tot drager van een levende kracht. Het kleibeeldje, dat bv. gemaakt wordt om een vijand te verdelgen, draagt volgens dit geloof - soms door enkele toevoegingen - de levenskracht van die vijand in zich. Een demonebeeld, of een eenvoudige huisgod, gemaakt uit klei, of gesneden van levend hout, zal in zich het leven van die demon, of God dragen.

Ook de oude priesters in Egypte hebben dergelijke methoden natuurlijk wel gebruikt. Wij vinden dan ook honderd en één verschillende beeldjes, die voor beschermings- en bezweringsdoeleinden hebben gediend. Werkelijk gevaarlijk wordt deze vorm van magie echter pas, wanneer zij gebruik gaat maken van haar zegels en stempels. De op zichzelf onopvallende rij van hiëroglyfen, samengevoegd op een tablet van klei, bevatten in werkelijkheid de beelden en ook de krachten van alle demonen, die men maar samen kan brengen. Het geloof, het vertrouwen en de wil van een heel volk op dit terrein zijn daarin vastgelegd. De priesters hebben het totaal van alle macht en vermogen, dat zij maar rond zich konden verzamelen, daarin geconcentreerd.

Maar op zichzelf is dit hen nog niet genoeg. Een dergelijke zegel is goed om daarmee een uitgang af te sluiten. Een dergelijke zegel is goed om met een bijzondere zware banvloek en met krachten geladen de laatste, de afgesloten kamer van een graf, de plaats, waar het lichaam van de farao werkelijk rust, te verzegelen. Maar er moet meer zijn dan dat. Men neemt grote hoeveelheden van bloemen, die bij hun verwelken en verval grote hoeveelheden bedwelmende gassen loslaten, en men werpt die in de kamers, die niet meer betreden zullen mogen worden. Men werkt ook bezweringen en banvloeken in de muren in en onder menige rij van hiëroglyfen, kunstvaardig in vele kleuren getekend op de muren, zijn met bruine kleurstof andere hiëroglyfen aangebracht, die de vervloeking en het vloekzegel inhouden. "Eenieder, die hier als vijand binnen treedt, of te kort schiet in respect voor degene, die hier rust, zal" zo meent men, "ten onder gaan".

Het blijkt echter, dat de priesters van het oude Egypte niet al te veel vertrouwen hadden in hun eigen magie. Naast de magische methoden die zij gebruiken om een graf te beschermen gebruiken zij vele andere middelen. Zelfs wordt er wel een soort zalf gebruikt, waarin uraanpekblende (bevat radiumverbindingen; Red.) voorkomt. Nu is deze al lang onschadelijk geworden. Maar de geheimzinnige straling hiervan kon ziekten veroorzaken bij degenen, die te lang dwaalden in de labyrintachtige gangen, die meestal bij het graf werden gebouwd. Men heeft aan alles gedacht, zelfs aan gif. U weet misschien, hoeveel graven er werden beroofd in het verleden. Maar u kunt niet weten, hoeveel slachtoffers er gevallen zijn onder degenen, die onvoorzichtig een gouden vaas, of een uit verguld hout gemaakte stoel aanpakten en zich aan een dorentje, splintertje, of braampje verwondden: gif!

De ingang van een graf werd heel vaak verborgen en eenieder, die de plaats wist, werd gedood. Eens werden een aantal schriftrollen gestolen uit een graf. Men had daarin de boeken samengebracht van magische en bijzondere aard. Degenen, die deze rollen stalen, werden, ofschoon zij zelf magiërs waren, door lepra aangetast. Men had wetens en willens deze rollen met lepra besmet. U kunt dus wel nagaan, dat men alles deed om de graven heilig te behoeden en te beschermen. Veel hielp het meestal niet.

Degene, die een banvloek heeft gelegd, kan deze ook weer wegnemen. Bij het graf van Toet Anch Amon is dit niet gebeurd. Onaangetast rustte het graf onder het zand der woestijn. De neerwaarts gegraven gangen hebben hun geheimen bewaard. Al zijn de gifstoffen vervluchtigd en zijn de demonische invloeden minder sterk geworden, toch bleef er - vooral geestelijk - voldoende over om een sterke invloed op de omgeving te doen gelden.

Geloof mij, het breken van die zegels heeft werkelijk demonische krachten op de wereld losgelaten. Wat was echter haast nog erger? Vorsten, vooral onbetekende vorsten, houden ervan hun eigen grootheid te bevestigen, zoals alle onbetekenende heersers dit nu eenmaal doen. Juist de geestelijk minst betekenenenden, willen ingaan in de geschiedenis. Zij willen als staatslieden en vorsten groot zijn en blijven. Bij de opening van een dergelijk graf nu kwamen er krachten vrij, die, doordringende tot in de laagste sferen, een dergelijke farao op een toetsing van zijn grootheid zouden wijzen. Is zo'n geest dan nog in een toestand, waarin enig besef bestaat omtrent de tussenwereld, is zo'n geest nog in staat zich een etherisch lichaam te verwerven, op

te bouwen en te gebruiken, dan kan hij terugkeren en als een wraakgierige duivel over het land gaan om onheil te stichten over een mensheid, die geweigerd heeft zijn heiligheid en grootheid te eren en te erkennen. Hij is immers volgens eigen begrippen een soort God. Nu beschouwt men hem als een gewone mens, of - wat nog erger is in deze tijd - als een stukje tentoonstellingsmateriaal. Dergelijke dingen zijn natuurlijk ook in de Oudheid gebeurd. De magische krachten, die daar werden opgewekt, zijn voor een deel ook weer door de modernere mensheid op de wereld losgelaten. De demonen uit het oude Egypte waren niet zo sterk meer.

Toen men met de opgravingen werkelijk goed begon - en dat is nog niet zo lang geleden, zeggen wij in de 2de helft van de 19de eeuw - hadden zij weinig betekenis en kracht. Zij konden echter kracht putten uit het land, uit de angstige fellahin (boeren; Red.), uit de bijgelovige Arabieren, uit de Moren, uit de negers. Krachten konden worden geput uit een eenvoudig, primitief en toch ook weer edel volk, dat woonde op het land. Dezen vrezen de duivels. Het breken van een kleizegel betekent voor hen werkelijk een demonische vloek. Indien u dit van mij niet gelooft, kunt u het vragen aan de egyptologen. Vraag hen, hoe vaak zij dubbel en nog eens dubbel hebben moeten betalen, om tenminste een paar mensen aan het werk te houden, als er een vloekzegel was verbrijzeld door een onvoorzichtige beitel. Begrijpt u, dat deze angst een welkom voedsel kan zijn voor een demon?

Alle geesten in de tussensfeer, deze eigenaardige wereldspiegeling vol van schrikgestalten en vreemde gebeurtenissen, voeden zich met de emoties van de mensen. Het is de emotie van de mens, die een dergelijke geest sterk en groot kan maken. Het is de emotie van een mens, die de demon krachten geeft, waardoor hij uiteindelijk diezelfde mens kan beheersen en ten onder brengen. De vloek van het graf van Toet Anch Amon was eigenlijk de grote begeerte, die deze vondst wekte in de wetenschappelijke wereld. Het openen van dit praktisch ongerepte graf betekende een hausse in alle Egyptische waren. Naast menige nieuwe -, of schijnmummie, kunstig nagemaakt of geprepareerd, - werd ook menige werkelijke mummie verhandeld.

Naast de scarabeeën, door ijverige Arabieren overigens vaak heel kunstzinnig nagemaakt, vervalst, werden ook de echte scarabeeën, de echte amuletten en dodenbeeldjes verhandeld. De mensen, die deze dingen in handen kregen, vooral ook beïnvloed door gebeurtenissen bij het openen van verschillende graven, vreesden deze dingen vaak. Zij zagen deze voorwerpen niet slechts als een "objet d'art", als een antiquiteit, maar meenden er een soort van geheimzinnig leven in te vinden.

Een leven, wat ook u, vrienden, menige maal vindt, wanneer u een oud-Chinees, of Indisch, beeldje in handen krijgt, of een Ming-vaas, waaraan nog iets schijnt te kleven uit de tijd van deze vergane dynastie. Het geheimzinnige leven, dat soms ook nog schuilt in een antieke secretaire, of een oude stoel die allang verrot en vergaan had moeten zijn, maar door kwaliteit en behandeling heeft doorgeleefd tot in deze dagen. Er zit aan deze dingen werkelijk een invloed vast.

In het door ons besproken geval was die invloed gericht op Egypte, op het Oosten. Deze invloed werd ongetwijfeld door het aarzelend geloof van velen versterkt. Het werd een invloed, die een brandpunt daar vond, waar de bevolking nog in magie geloofde, waar de wichelaar een zeer geziene figuur is en geheimzinnige scholen bestaan. Waar in de nacht ook nu nog vaak zwarte magie wordt bedreven, terwijl op de dag de zieners in het zand uw lot lezen.

Zelfs in de moderne opmaak van een staat, die zich met het Westen wil gaan meten, is Egypte nog steeds een land, waar mystiek en mysterie grotere invloed hebben dan een westerling zich ooit kan realiseren. De oude magie, de oude wijsheid, ja, de adem van de oude goden, is die mensen, die zielen, als een stempel ingebrand. Deze dingen kun je maar niet zo wegwissen. Dit is voor deze mensen hun geloof, hun hoop en hun angst. En zo versterkt een stortvloed van emoties de geest van de demonen, de geesten van lang gestorven koningen.

O, u vindt dit misschien onzin, Ik kan mij best voorstellen, dat je in een westerse wereld dergelijke dingen vreemd vindt. Misschien denkt u, dat een redevoering als deze grotendeels is gebaseerd op bijgeloof. Maar wanneer u voor een ogenblik uw vooroordeel opzij wilt zetten, kunnen wij misschien even nagaan, wat er juist in die jaren van de opgravingen is begonnen, wat er sindsdien gebeurd is. In de jaren van de opgravingen werd de kern gevormd van het latere verzet tegen het Westen. In die jaren zijn oude vijanden elkaars vrienden geworden. In die jaren begon - langzaam maar onophoudelijk - een beweging zich op te bouwen, die niet alleen maar nationalistisch was, of is. Een beweging, die door een veel verder en dieper gaande mystiek wordt gedragen. Zeker, ik weet het, het heet Pan-Islam. Het is een staatkundig blok, dat gebaseerd is op de leringen van Mohammed. Maar in werkelijkheid schuilt hier meer, schuilt hier iets anders achter. Iets, wat voor de westerling niet zo sterk naar voren komt als de vreemde en gruwelijke

praktijken van de mau-mau tovenaars. Maar wie iets heeft gehoord van de eden, die worden afgelegd en de formules, die worden uitgesproken op de vergaderingen van de geheime bonden daar, zal zich realiseren, dat hierin een kern ligt die uit een ver verleden stamt. Evenals de geest van haat en verzet tegen het Westen ook door het oude wordt gewekt.

Merkt u, hoe dicht wij alweer bij de moderne tijd en toestanden zijn gekomen? Zo staan wij nadenkend bij het graf van een Egyptisch vorst en een ogenblik later staan wij aan het ziekbed van de westerse maatschappij. In tijd gezien lijkt deze sprong misschien groot. Maar in werkelijkheid is zij niet zo groot, vrienden. Geestelijke machten en krachten zijn gewekt en verstoord op de wereld. Er is meer dan alleen maar politiek, meer dan alleen maar nationalistisch denken en een machtsstrijd. Er liggen geheimzinnige demonische drijfveren op de achtergrond, een vreemde kracht, die steeds weer een volk roert tot het diepste van de ziel, het gedachten geeft en daden doet stellen. Daden, waar zij later zelf voor terugschrikken.

Wanneer dat gebeurt, beheersen de demonische krachten hen. Krachten, die ook wel bij u leven. Krachten, die wel overal leven. Vanuit de slagvelden bij Verdun zijn krachten opgegaan, die in haat zich vreemd, masochistisch wreed, sadistisch, uitten in de concentratiekampen van Duitsland. Als een wolk van kwade dampen is de haat van de IJzer opgestegen en over Frankrijk getrokken en heeft het volk tegen zichzelf verdeeld. Moet ik u meer zeggen. Moet ik u spreken over Nederland met zijn fusilladeplaatsen, zijn gedenktekens en zijn helden, die wel helden waren soms, maar de haat zozeer kenden, dat zij nu nog een versterking van alle haat betekenen? Moet ik u spreken over de plantages in het zuiden der Verenigde Staten, waar de graven van de gestorven slaven thans nog een bron zijn van haat en onrust? Een haat en onrust, die ofschoon thans de mogelijkheid van een samenwerking tussen zwart, bruin en blank aanwezig zou zijn, de grenzen scherper doen stellen dan ooit te voren.

Meent u dat dit alles alleen maar een logische ontwikkeling is? Mijn vrienden, als dergelijke ontwikkelingen logisch waren, stond het er heel anders voor op de wereld. Dan zou er geen menselijke rede bestaan. Zij is onlogisch en wreed. U leeft in een wereld, waarbij elk woord tot leugen kan worden. Waar elke vergadering van staatslieden zou moeten worden bijgewoond door psychiaters en besloten met een zitting onder de invloed van een waarheidsserum. Een wereld waarin elke publicatie voor 2/3 berust op verdraaiingen en leugens en slechts 1/3 op waarheid.

Neem mij niet kwalijk dat ik dit zo zeg. Maar ik ben niet de enige, die dit durft te zeggen. Als dat het geval was, zou ik zeer voorzichtig moeten zijn, want dan zou elke uiting als deze voor u en het medium gevaarlijk kunnen worden. Zeker in een absolutistische staat. Maar wees gerust. Dezelfde vaststellingen zijn gedaan door bekende Amerikaanse geleerden. Zij werden kort geleden door enkele leden uitgesproken in het Lagerhuis van Engeland. Iets dergelijks werd ook op het Pen-congres weergegeven. Neen, deze bewering is geen dwaasheid. De mens handelt steeds weer irreeël, onlogisch. Hij verblindt zichzelf, gelooft een ogenblik in zijn waan en staat later vol ontsteltenis te kijken, naar wat hij heeft aangericht.

Ja, soms wordt hij waanzinnig onder het besef van zijn daden. Dacht u, dat dat alles zó maar kwam, dat het een eigenschap van de mensheid was? Toen de eerste koningsgraven werden geschonden door zwervende stammen, is menige Badawi-stam (Bedouïnen; Red.) daaraan ten onder gegaan. Wat er van overbleef was een hoopje zwervers dat door een andere stam op de duur werden geadopteerd. Toen het Westen begon wetenschappelijk graven te schenden, werd een heel volk tegen het Westen gericht. Toen het Westen begon afgoden neer te slaan, begon daarmee de strijd van de primitieve mens tegen de beschaving, maar ook de strijd van de demonische geest tegen het Westen.

Ja, dan hebben wij nu toch wel de verbinding gevonden tussen die vloek van Toet Anch Amon en de moderne tijd. Stond in dat graf niet geschreven: "Onrust en onvrede zullen eenieder achtervolgen, die deze rustplaats stoort"? Ik vertaal dit heel vrij. Stond op de blinde muur, die de eigenlijke begrafeniskamer scheidde van de rest van het graf niet een inscriptie, die gruwelijke ondergang voorspelde aan eenieder, die verder zou gaan? Het Westen is verder gegaan.

De vloek vervult zich nu. Dood en verderf, verdrijving, wij zien ze overal. Haat tegen het Westen. Een haat, mijn vrienden, die met geen 100 telefooncentrales en met geen 1000 landbouwmachines, met geen 500 OESO-verdragen (economische verdragen; Red.) te remmen, of te verdrijven zijn. Haat! Haat is op de mensheid losgelaten. Haat en angst zijn het voedsel geweest, dat de oude demonen op deze wereld weer zo sterk heeft gemaakt. Haat en angst zijn het, die op het ogenblik als een manend schrift aan de wand een ieder, die nadenkt, weer dezelfde waarschuwing geven:

"Wee hem, die als vijand binnentreedt op deze wereld. Wee hem, die de haat predikt. Wee hem, die door eigen angst, of begeerte, onrecht in deze wereld brengt. Want dezen hebben een legioen van demonen achter zich, doch zij zullen hem verscheuren en vernietigen, terwijl zij hem gebruiken om de ondergang van anderen te veroorzaken".

De oude vloekformule leeft vandaag nog.

In een mausoleum rust het lichaam van een man die zich Stalin noemde. Misschien zal men ook zijn graf schenden. Dan zal er weer meer haat zijn. Dan zal er weer meer ontketend worden dan er nu al op de wereld is. Het gaat er niet om, of het waar is, wat men over hem vertelt. Het gaat er niet om, wat er in het verleden is gebeurd. Het gaat er om, wat u in het heden wakker roept uit het verleden. Dat is de band tussen elke vloek uit de oudheid en elke vloek, die herleeft in uw tijd. Zo blijkt dan, dat wij ondanks de veelbelovende titel weer terecht komen in de politiek, op de moderne levenshouding, op de noodzakelijkheden van het heden.

Ik zo u dit graag willen onderstrepen, door even de oudheid zelf aan het woord te laten, door uit de wijsheden, die de oudheid eens kende, toen zij de magische zegels maakte en de magische banvloek uitsprak, iets naar voren te brengen over de waarden, waaraan men in het menselijk bestaan en leven moet beantwoorden. Ik citeer letterlijk:

"Wie meent, dat het spoor der leugen snel is, bedenke, dat sneller nog zich het spoor tekent van Anubis, die gaat in de woestijn. Wie meent, dat het leven duister is, bedenke, dat de gang der onderwereld duisterder is, wanneer Osiris slaapt, gewond, op de voorplecht van zijn boot. Wie meent, dat zijn recht betekent: groter recht dan dat van anderen, bedenke, dat hem de veer van Maat wordt onthouden, wanneer het eeuwige recht hem opeist. En de 42 rechters zullen hem veroordelen. Wie meent, dat de liefde kan verloochend worden, bedenke wel, dat zelfs de scarabeus geen antwoord kan geven, wanneer aan het hart wordt gevraagd, of het liefheeft. Dit kan het hart alleen".

Zouden wij hetzelfde in deze tijd niet evenzeer kunnen zeggen, vrienden? Een vloek in de wereld is mooi, of lelijk. Een doel in de wereld is prettig, of onplezierig. Wat je beleeft, kun je aanvaarden en redelijk verwerken, of je kunt het verwerpen en er ongelukkig onder zijn. Maar wanneer je niet zelf werkt en streeft, ben je het dan nog wel zelf, die alle dingen doet? Bent u het nog wel zelf, wanneer u in plotselinge drift ontstoken dingen doet, waarvan u later meent: "Ach, had ik dat maar nooit gedaan". Bent u dan uzelf wel? Of spreekt in u misschien even een echo van de grote demonen die over de wereld dwalen? Wanneer u meent meer waard te zijn dan een Javaan of een Indiër, zeg mij, bent u hetzelfde dan nog die uiteindelijk zelf handelen en heersen zal?

"Only a nigger", zeggen zij in de Southern States. "Het is maar een neger!" Dan gebeurt er iets en de woede laait op. Dan wordt er onrecht gedaan. Dan wordt er een kind vermoord. Dan wordt er een man gelyncht. Dan wordt er een vrouw verkracht. "Only a nigger!"

"Daar is een blanke. Dood die blanke", zo droomt de neger. "Want mij is onrecht gedaan".

"Vervloekte goj"(niet-jood; Red.), zegt de Jood en wendt zich met haat, of vol verachting af van een man, die net zo menselijk is als hij. "De vervloekte exploiterende Nederlanders, de uitzuigers", zegt de Indonesiër. "De ondankbaren, de rovers", zegt de Nederlander.

Wie heeft er gelijk? Geen van allen hebt u gelijk. Mensen zijn mensen. Geval tot geval moet worden gezien. Men mag niet rubriceren en classificeren. Zeggen: "O, dat ras, die huidskleur, dat is zo of zo. Zo iets is onmogelijk". Maar wie het menselijke in de mens niet acht, vrienden, gaat een graf binnen dat zekerder verzegeld is dan dat van Toet Anch Amon, want in elke mens sluimert een dier. Het klinkt misschien wat vreemd, maar uw geest maakt gebruik van een dier. Uw rede en al wat u bezit is dierlijk, tenzij de geest regeert. Bedenk dit wel: de verblijfplaats van het dier is in u met vele zegelen verzegeld, met rechtvaardigheid, met godsvertrouwen en godsdienst, met oergevoel en menselijk bewustzijn.

Maar als men één zo'n zegel breekt, bv. dat van de naastenliefde, dan gaat het zegel van de rechtvaardigheid er ook aan. Wanneer u die ene kleine gang gaat van "Nu ja, het is toch maar een kleine leugen", dan volgt er een grote leugen. En zo'n klein onrecht.... . Wanneer je alleen maar voorbij gaat en in jezelf zegt: "Nu moet je die mof, of die Jood weer eens zien", dan is dat misschien niet veel. Maar je opent de deur voor demonen, die je kunnen gaan beheersen, tot je weer in een tijd komt te leven van pogroms. Men zegt, dat Duitsland de Joden vervolgd heeft. Dat is waar. Men zegt het niet van de Nederlanders, waar er toch ook een hoop bij zijn, die voor een Jood de neus optrekken. Men zegt, dat er alleen maar rassendiscriminatie in de Verenigde Staten

is en in Zuid-Afrika. Maar hier lopen ze ook wel eens wat vies opzij voor kleurlingen. "Nu ja, het is maar een baboe". Hier meent men ook wel eens, dat iemand met een andere huidskleur wat beleefder tegen u moet zijn en dat u daar tegenover wel wat onbeschofter kunt zijn. O, het zijn maar kleine dingen, nietwaar? Het is elders toch veel erger.

Wat u doet, is zegels verbreken die het u tot nu toe mogelijk maakten om als mens te leven. In u leeft het dier nog. Dat is uw vloek van Toet Anch Amon. De vloek van een mens, die stoffelijk gemummificeerd moet voortbestaan, opdat de geest er zijn toevlucht heeft, opdat het etherisch lichaam neer kan dalen op de aarde en zich kan onttrekken aan een geestelijke vervolging. Welaan: in u leeft het dier. Dat dier hebt u nodig, opdat uw geest zichzelf zal kunnen scholen, opdat die geest zal kunnen werken en zich zal kunnen openbaren op deze wereld. Zonder dat dierlijke kunt u niet. Maar o wee, wanneer u de zegels verbreekt, die tijd en ontwikkeling voor dit dierlijke in u hebben gelegd. Wee over u, wanneer u meent, dat men de ingang tot het dierlijke en egoïstische in het "IK" wel kan openmaken, want "Iedereen doet het". U meent misschien een schatkamer binnen te gaan. In werkelijkheid laat u krachten vrij, die u nooit meer zullen verlaten en voor u een voortdurende worsteling betekenen.

U had zeker heel iets anders verwacht deze avond? Misschien wel? Maar vrienden, zijn deze dingen dan niet waar? Zijn zij niet veel belangrijker dan al het andere? Laat u niet zelf maar al te vaak door uw gebrek aan naasteliefde, aan verdraagzaamheid, uw gebrek aan inzicht, niet heel vaak demonen vrij? Vernietigt u soms niet een deel van uw eigen leven? Is het soms uw eigen bitterheid, die heel de wereld fade maakt en bitter als gal? Is dat lichaam van u soms ziek, omdat er in uw geest een worm knaagt en vreet? Ook al wilt u dat misschien voor u zelf niet weten.

Denk na, vrienden. Zijn de grenzen zo dicht, de tariefmuren misschien zo hoog op deze wereld, omdat te veel mensen de demonen van het egoïsme hebben losgelaten op de wereld? Demonen, die de ene mens tegen de andere doen opstaan en uiteindelijk chaos baren indien niet nog tijdig een bewustzijn voor de noodzaak tot zelfbeheersing, naasteliefde en verdraagzaamheid de overhand krijgt? Denk er eens over na. Misschien, dat u het met mij eens zult zijn, dat de vloek op het graf van Toet Anch Amon niet zo ernstig was. Dat er veel aan werd toegeschreven, wat eenvoudig reeds door oorzaak en gevolg was bepaald zonder meer.

Misschien vindt u met mij, dat stoffelijk dit graf niet direkt een grote rol heeft gespeeld. Maar misschien bent u het ook met mij eens, dat het in die wereld van binnen anders is. Daar speelt elke daad, elke gedachte een voortdurende rol. Daar kun je niet zeggen: de gebeurtenissen komen van buiten af. Neen! In u schuilt de kracht, waarmee u op deze wereld zult moeten werken. In u leeft ook het demonische, dat - ontketend - zowel uw wereld als uzelf vernietigen kan. Indien u echter de zegels op het graf van het dier in u onaangestast laat, indien u rusten laat, wat het erfdeel is van de stofmens, dat vreemde, dat gegroeid is in miljoenen jaren tot hetgeen u thans gebruiken moogt voor een korte wijle, wanneer u uw geestelijk bewustzijn gebruikt om dit perfecte voertuig te sturen in de richting van de ware, door de geest verlangde, bewustwording, dan zult u met mij eens kunnen zijn, dat zij, die de doden laten rusten, de doden van de materie in het "Ik", de dode gedachten uit het verleden en in plaats daarvan de toekomst tegemoet streven, terwijl zij zich baseren op het bewustzijn, dat zij bezitten en de gaven, die zij hebben gekregen in deze wereld, in staat kunnen blijken de demonen van de oudheid te verdrijven, de demonen van de mensheid te bannen en een bevrijding zullen betekenen voor zichzelf en voor ieder ander.

Als u nu weer eens de titel leest, of hoort van zo'n goedkoop boekje, zoiets als "Het Graf van de Farao", denk dan nog eens terug aan dit betoog. Denk dan eens even na, en vergeet niet, dat de meest bloedige romans, de meest satanische romans, niet op papier worden geschreven, maar verborgen liggen in de harten van de mensen. Mensen, die de zegels van de menselijkheid verbreken, omdat zij meenden beter en rijker te kunnen leven, wanneer zij dichter tot het egoïstische en dierlijke toestreefden.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond
Goedenavond, vrienden.

KELTEN, DRUÏDEN EN HUN GODEN

Het tweede onderwerp bepaalt u. Dat is eerlijk niet? Wij hebben het recht u te kwellen met onze onderwerpen, maar u hebt het recht ons te kwellen met uw onderwerpen.

Vraag: Wilt u nog eens een keer verder gaan over: Kelten, Druiden en hun goden? Dat kunnen wij wel doen. Kijk eens: Kelten en Druiden is eigenlijk één pot nat. Zij zijn zo één als bv. een Vlaming met zijn pastoor, of een Noordhollander met zijn dominee. Zij horen bij elkaar. De oorsprong van beide ligt dan ook in hetzelfde oude verleden. Wij hebben al verteld, dat de Kelten geen zuiver ras is. Zij zijn niet een oer- of grondras zonder meer. Zij zijn een mengras. Maar dan een heel oud mengras. Een ras, dat stamt uit de tijd van Atlantis. Dit tekent voor ons dan meteen weer de godsdienst en gebruiken, die belangrijk moeten zijn voor een Kelt. Dat tekent voor ons ook de functie, die de druïde oorspronkelijk heeft. Logisch, want de oorsprong, het zaad, bepaalt de vrucht, die op de duur op zal komen.

Wat was nu het geloof in de laatste tijden van Atlantis? In de eerste plaats geloofde men ook daar toen in natuurgoden. D.w.z., dat de bomen, de beken, het land, de heuvels, de luchten, bewoond waren door vele geesten, die groep bij groep werden beheerst door wat je dan vorsten, maar ook natuurgoden zou kunnen noemen. Deze goden zijn over het algemeen strijdvaardig. Hun dienaren zijn soms de mens vijandig, soms ook vriendschappelijk gezind. Zij vormen een tussenrijk. Dit rijk ligt dicht bij dat van de mensen. Daaronder gaapt de afgrond van het demonische. In een geheimzinnig duister ligt een gruwelijke onderwereld, die zich dieper en verder uitstrekt dan een Griekse Hades. Een afgrond, die volgens de oorspronkelijke opvattingen in het Al lag en niet alleen maar in grotten onder de grond, in de vurige kern van de aarde, of in de kokende lava, die de krater vult van de een of andere vulkaan.

De Goden uit deze duisternis zijn zeer schrikwekkend. Zij sluipen op de wereld rond. Zij benaderen u soms en lijken in veel gevallen een beetje op een echte ouderwetse duivel. Zeker, zij geven u wapens. Met hun steun zult u onoverwinnelijk zijn. Zij doen de doden opstaan, onsterfelijk, op het slagveld. Zij spreken orakels. Maar hun diensten moeten betaald worden in menselijk bloed. De demon van de afgrond vraagt zijn loon. Krijgt hij het niet, dan bent u al verdwenen vóór u het zelf weet. Dat is niet zo simpel als alleen maar de nek omdraaien. Neen. Dan krijg je starende ogen. Dan zit de duivel u als een mare (onheil; Red.) op de rug. Zij drijft u voort in een waanzinnige ren, tot u, half verscheurd, bloedig en uitgeput neerstort, om eindelijk te verdrinken, of in een afgrond tepletter te vallen.

Er zijn veel bondgenoten van degenen, die in het duister leven, van de goden, die uit het duister komen. Grauwe gestalten, die leven in het gesteente van de bergen, wazig-zwarte krijgers, die leven in de wolken voor de storm. Zilverige duivels, die gedragen worden op het ziltige schuim, dat de zee opwerpt bij slecht weer tot over de hoge rotsen aan de kust. Ook in het moeras wonen modderige, maar machtige bondgenoten van de hoge goden van de afgrond. Niet zoals de kleine lokken zij u ten overgang met een dwaallicht. Erger! Zij bieden u alle gaven. Maar daarvoor zult u uw kind moeten offeren. Uw vrouw doden, uw vader en moeder. Alles! Dat zijn de goden van de afgrond.

Er zijn ook goden van het licht. Oorspronkelijk stammen deze uit het beeld van één God. Want in het oude Atlantis was er een tijd lang een ééngodendom. Een ééngodendom dat werd uitgedrukt als een regerende God, die vertegenwoordigd werd door verschillende grootmachten op geestelijk gebied, die men nu - wanneer men de Oudheid, beziet - misschien ook geneigd is "Goden" te noemen, maar die beter kunnen worden vergeleken met tronen, hiërarchieën en heerschappijen. Een soort engelen dus. De kern van de grote Heerser is de wet. Deze wet houdt een verbond in. Hierbij vinden wij oorspronkelijk wel enige overeenstemming met het Joodse geloof. Een verbond. De goden stellen echter later een vreemde wet. Alles is geoorloofd: Geweld, strijd, enz. Maar de vijand komt bepaalde rechten toe. Er is ridderlijkheid en gastvrijheid noodzakelijk. Zonder dat kun je in de lichte godenwereld niet komen.

De voorstelling van de goden wordt geboren uit deze engelen, die als uitvoerders van de wet optreden in de vroegere vorm van het geloof. Denk vergelijkend aan, bv. Samaël, de engel van de dood. Zo bestaat er een goede doodsgod, een rechter, enz. Het geloof ontwikkelt zich op de duur nogal parallel met dat van de Germanen, wij zien teminste op de duur de voorstelling van schone maagden, die neerdalen om de op het strijdveld, of de offerplaats, gevallen helden op te nemen en in te voeren in een deel - niet in het geheel dus - van het rijk, dat ligt in de hemelen. In latere tijd krijgen deze Goden steeds meer verschillende eigenschappen en gestalten. De mens ziet de band niet meer en tracht ze tegen elkaar uit te spelen.

Nu de druïden. Wij hebben u zo terloops wel eens iets verteld over de gang van zaken. U moet zich voorstellen, dat de druïden oorspronkelijk eigenlijk niet zo zonder meer een soort

priesterkaste waren. Een druide werd gekozen door de stam. Hij was een priester, of heerser, met bepaalde geestelijke en lichamelijke capaciteiten. Oorspronkelijk moest de druide een ziener zijn zonder meer. Een bezitter, zo mogelijk, van geestelijke krachten. Men schatte de geestelijke krachten zó hoog, dat oorspronkelijk de meeste stammen al door een druide werden geleid. Geestelijke krachten en macht plus verstandelijke kwaliteiten bepaalden in de eerste plaats het recht om te heersen. Dit is ook overgeleverd aan latere tijden. Denk bv. maar eens aan de manier, waarop de koningen van Engeland de schurft genazen. Nu ja, Scrofula (huidziekte; Red.) dan. Goed. Op de duur was dat niet meer dan bijgeloof, maar alweer: een oorsprong daarvan ligt in de feiten. Een regerende vorst moet contact hebben met de geesten. Dit contact met de geesten was belangrijker dan al het andere.

Dit moeten wij werkelijk goed begrijpen, want anders zullen wij er nooit achter kunnen komen, waarom in de Keltische samenleving die druide zo gewichtig was. Zó gewichtig, dat hij op de duur de ware heerser was, ook als priesterkaste. Elke civiele gezagsdrager was een onderdaan van alle druïden. Dit op grond van het feit, dat de druïden de magische krachten hadden en verder niemand. Voor een magisch doel een goede God bereiken betekent echter een hoop opofferingen. Dat betekent, dat je alleen maar resultaten zult kunnen hebben bij rechtvaardige zaken. Wanneer je nu als priester voor je levensonderhoud, op het succes van de stam, waarbij je behoort, bent aangewezen, dan vindt je een onrechtvaardig zaakje soms ook wel eens noodzakelijk terwille van het zelfbehoud en voortbestaan van de stam.

Zo krijgt vooral bij de lagere priesters de magische praktijk meer en meer een overwegend zwart karakter. De priesterlijke bediening wordt meer en meer een offerdienst, waarbij men een beroep doet op duistere machten. De druide wordt iemand, die in de eerste plaats de demonen bezweert. Iemand, die hele vervloekte bossen weet te scheppen, zo gevaarlijk, dat vandaag de dag sensitieve personen daar nog ziek uit komen, ook al is er zoveel tijd verlopen sinds deze krachten werden opgeroepen. Zij weten geestelijk bepaalde plaatsen zó te vergiftigen, dat niemand daar meer kan vertoeven, die niet deel uitmaakt van hun hele helse bond. Maar naast al deze zwart-magiërs blijven er toch nog priesters, die het goede weten te behouden. Zij verkondigen geen godenleer, doch spreken over de "cirkel van het noodlot", en "de bijl van de wil" die de mens vrij kan maken, vrij doen gaan uit de cirkel van voortdurende hergeboorten. Vrij van de cirkelgang, waarin je uiteindelijk slaaf wordt van goden en de speelbal van allerlei natuurgeesten.

U ziet, ook de goede leer blijft bestaan. Maar de priesterschap wordt meer en meer gesplitst. Aan de ene kant kennen wij de duistere offergebruiken. Hier denk ik niet alleen aan Stonehenge, hoor. Ik denk hier aan de vele heuveltjes, die je bv. in het Ierse land treft. Heuveltopjes, waarvoor men nu nog bang is, omdat er 's nachts de elfen dansen. Heuveltopjes, die - in overeenstemming met het oude Atlantische gebruik - werden gezocht om er offers te brengen. Hier bracht men de vreemdste en wreedste dierenoffers soms.

Maar aan de andere kant ook de lichte zijde: er bestaan van die kopjes, waar men heen gaat om zegen af te smeken. Wanneer je bijvoorbeeld ongelukkig bent in de liefde. Het is gek, maar dat is een van de dingen, waar de mensen schijnbaar het hardst voor lopen. Wanneer je je geluk wilt veranderen ten goede. Wanneer je ziek bent en er komt maar geen genezing. Dan ga je naar die bepaalde goede heuvels heen. Je blijft er de nacht tot de zon is opgekomen. In die nacht moet je bidden. Op het ogenblik bidt men daar natuurlijk een katholiek gebed bij. Vroeger werden er oudere en primitievere strofen gezegd. Wanneer de zon boven de horizon komt, moet je de zon dan in het gezicht staren - dit is dus het overblijfsel van een oude zonnediens - , daarna bevochtig je jezelf met vers gevallen dauw. Dit brengt dan - naar het heet - de begeerde zegen.

In het verleden waren er ook de wit-magiërs, de niet-verdorven druïden. Dezen trachtten met alle kracht het goede rond zich te versterken en te verbreiden. Zij streden voor het geluk van de mensen. Zo waren er dus twee scherp gescheiden soorten van druïden, zoals er eens twee kasten van ingewijden in Atlantis bestaan hebben. Atlantis, ik moet de naam steeds weer gebruiken. Want uit dit fabelrijk stamt heel die ontwikkeling, stammen ook al deze problemen.

Nu moeten wij niet gaan denken, dat de Kelten meteen naar Ierland zijn getrokken. Een deel van hen heeft wel degelijk lange en zeer grote reizen gemaakt. Juist deze lange reizen leidden er toe, dat de priesters, de druïden, ook als kaste van het gewone volk werden onderscheiden. Vandaag de dag kun je nog in Ierland, Schotland en Wales mensen vinden, die van geslacht op geslacht een gave hebben. Zij hebben het tweede gezicht, of zij kunnen belezen (bannen; Red.). En er zijn daar altijd nog wel een paar heksen en tovenaars ook. In deze verlichte eeuw is misschien wel het meest eigenaardige van de zaak, dat sommigen van die heksen en tovenaars ook werkelijk iets kunnen, dat de bezers werkelijk iets tot stand brengen. Heus niet alleen het wegblazen van een

wrat, terwijl de zieners inderdaad vooruit gebeurtenissen aan zien komen, die bijna precies zo ook later gebeuren. Vaak zijn dit nog nakomelingen van de oude druidengeslachten. Want vooral de geestelijke leiders onthielden zich gedurende de vele zwerftochten van vermenging met de volkeren, die zij ontmoetten, waarmee zij samenleefden, of waardoor zij verslagen werden. Dit werd als een ideale eigenschap gezien. Vandaar, dat je daar nog heden ten dage die sterke clangeest hebt.

De oude druiden bevorderden een dergelijke geest allereerst in eigen gemeenschap, maar ook binnen hun stam om zo bepaalde kwaliteiten van de gemeenschap zo sterk mogelijk op te voeren. De druiden waren heus niet alleen maar de priesters en de tovenaars, of wat dat betreft, soms ook de dokters, de rechters en de barden. Zij waren ook de staatslieden, de diplomaten. Wij kunnen van deze oude heren dan ook met waar respect zeggen, dat zij de gehele oude gemeenschap van de Kelten beheersten. Dat zij het waren, die oorlogen aanstichtten, zoals zij het waren, die de strijd weer deden eindigen op een wijze, die voor ieder van de betrokkenen nog aanvaardbaar was

Ik denk, dat er maar weinig mensen zijn, die zich realiseren dat, wanneer zij lezen over de grote rode stier, - waarvoor, volgens de legende, door heel Ierland werd gevochten, - de barden oorspronkelijk niet spraken over een strijd om een kudde of zoiets, maar in het beeld van de stier het symbool van de oude wetten geven en erkennen. Het symbool van recht en wet in de laatste Atlantische periode was nl. de vlekkeloze stier. Deze werd onder de gouden tafelen der wet geslacht als teken van trouw aan de wet en rechtvaardigheid zonder aanzien des persoons. Later werd dan ook de stier - in sommige landstrekken ook wel een bepaald soort koe - het symbool van strijd om recht, of van de wet. Wanneer in het verhaal iemand de stier roof, betekent dit, dat men de wet niet erkent en onrecht doet. Wordt de stier dan weer terug veroverd, dan betekent dit, dat er recht wordt gedaan. De grondslagen voor dit alles hebben de oude druiden gelegd. Ook de goeden onder hen wisten wel, dat je een primitief volk niet in voortdurende vrede kunt laten leven. Dat begrijpen primitieve mensen nog niet. Zij hangen aan het recht van de sterkste. Hun vrees voor geheimzinnige machten gaat wel ver, maar toch niet ver genoeg om tegen hun aard in heel hun leven te beheersen. Daarom deden ook de goede druiden vaak oorlogen uitbreken, maar droegen er toch zorg voor, dat de strijd weer werd bijgelegd. Onder hun invloed werd het opwindende spel van strooptochten en vrouwenroof gespeeld, wanneer het noodzakelijk leek om zo de kwaliteiten en macht van hun volk te handhaven.

Hun geloof? Ach, de meesten van hen geloofden nog wel aan de ene God, de goede God. Maar voor hen waren toch al de kleinere goden belangrijker geworden, goden, die op de duur wel veel gelijkenis gingen vertonen met de "Banshees" (Iers mytisch wezen, fee van de dood; Red.). U weet wel, aan de familie gebonden geesten, die leden van de familie, of de clan bijstonden in de strijd en met hun strijdkreet ook aangeven, wanneer iemand gaat sterven. De Banshee heeft overigens ook de taak de gestorvene naar het hiernamaals te leiden. De goden worden dus op de duur zoiets als bijzondere familiegeesten van de stam. Het is dan ook moeilijk om zo een groot begrip geheel heilig en rein te bewaren. Dat kunt u zelfs haast niet.

Zo wordt de leer meer en meer vereenvoudigd en zien wij meer onderscheid tussen de geloofsvormen van de stammen. Wij vinden op de duur stammen, die zich geheel wijden aan de dienst van de demonen. Als wij daarover gaan praten, komen wij wel weer in de buurt van Stonehenge terecht. Daar erkende men op bepaalde ogenblikken - daarbij werd astrologie gebruikt - het optreden van bepaalde invloeden op aarde als buitengewoon krachtig en dus voor de mensen buitengewoon gewichtig. Op dat ogenblik waren daarmee in verband staande demonische krachten dus ook sterk en gewichtig. Volgens hen was het nu zeer belangrijk juist die slechte geesten te vriend te houden. Daarmede moest men een verbond trachten te sluiten. "Een goede geest", zo meende men, "zal vanzelf wel goed zijn voor ons, maar een slechte geest kun je beter te vriend houden".

Zo ontstaan bepaalde geheime orden, die in hun geloofsbeleving niet veel van duivelsaanbidders verschillen. De goden, die zij eren, zijn goden van de onderwereld. De krachten, waartoe zij zich richten, komen van de sterren af, die zelfs in de huidige astrologie een ongunstige betekenis bezitten. Deze orden zijn grote liefhebbers van alle onnatuurlijke situaties.

Hun goden vragen altijd weer om bloed. Men gaat zo ver, dat, indien er geen gevangenen konden worden gemaakt, door het lot een van de leden der groep als offer wordt aangewezen. Het offer wordt dan op de altaarsteen gepooid, waarin zich een uitholling bevindt om het bloed op te vangen. Meestal zijn er ook een of meer bloedgeulen in om het bloed te leiden. Het levende en kloppende hart wordt dan uit het lichaam bekeken, op de manier, waarop ook anderen auguren

dit wel deden. Geen prettige beweging, dat ben ik met u eens. Ik geloof, dat wij hier dan ook maar niet te ver op in zullen gaan. Want wanneer wij al die donkere kanten steeds weer gaan bekijken, ... ik weet het niet..., maar het lijkt mij dan op zijn best sensationeel zonder enige verdere zin. Laten wij dus nog even de goede kant belichten.

Wat was de wet, die de wit-magische broederschap - mede onder de druiden gerangschikt - kende? Dit ondanks het veelgodendom dat toch ook onder hen vaak heerste. Zij hadden dit eenvoudig zo uitgedrukt: "Mijn kracht is de kracht der Goden. Mijn zwaard is het zwaard des rechts. Ik zelf ben deel van mijn orde". De orde bracht het dan zo naar voren: wanneer er recht gedaan moet worden, dan deden de leden dit, ook wanneer dit hun eigen ondergang betekende. Het is zelfs wel voorgekomen, dat leden van deze witte orde zich opofferden om een mens, die nog niet verloren was, maar reeds tot de zwarte orde behoorde, te redden voor het offer-zijn. Indien, het offer dit wilde aanvaardden, kochten zij hem met eigen leven uit zijn genootschap vrij. Zij waren dus edelmoedig en hadden moed. Daarnaast bestudeerden zij de mogelijkheden van landbouw en veeteelt. Zij bevorderden de handel en scheepvaart.

Het zijn bv. niet de duistere krachten, die het eerst naar het noorden gaan en tot IJsland komen. Het is altijd weer de wit-magische groep, die, wanneer er een vloek valt op een deel van het land, deze bestrijdt en beperkt. Het zijn de wit-magiërs, die zichzelf vaak ten dode doemen door de vrede te zoeken, wanneer er strijd is. Zij streven naar vrede, altijd maar weer waar dit mogelijk is zonder de bewustwording van het volk daardoor in gevaar te brengen. Het zijn ook de wit-magiërs vooral, die de vaak wonderschone oude liederen scheppen, welke ons in symbolische beelden vertellen, hoe het volk heeft gestreefd en geleden, hoe het hunkert naar de toekomst en uit het verleden steeds weer zijn inspiratie trekt. De wet van oorzaak en gevolg kan in deze werken wel heel sterk naar voren komen. De kosmische wetten waren niet helemaal verloren gegaan, ook al zag men die meestal eerder als de werking van een bepaalde God dan als een deel van de oerwaarden die uit een grote Al-schepper voortkomen.

Zo zou ik willen zeggen: de Kelten met hun druiden zijn een schakel, die een verbinding vormt tussen een ver verleden met al zijn licht en duister, met het heden. Ook in deze dagen trekken de Kelten de wereld over. Met hun zin voor humor, hun occulte gaven, hun intens diep geloof brengen zij ons in het heden bewust, of onbewust, nog iets over van de oude witte wetten. Zij leven in Amerika en Europa, werken tot in de ontoegankelijke gebieden van Tibet. Zij zwerven vaak zonder te weten waarom. Maar evenals sommige andere zwervers behoren zij tot het zout der aarde en geven het erfdeel van een oude wereld, die door haat ten onder moest gaan, verder aan een nieuwe mensheid, opdat deze niet in haat ten onder zou gaan. Zij geven de wereld priesters, die dan wel geen druiden meer heten, maar het zelfde doel nog na streven van de wit-magiërs. Deze eerste priesters van een bewuste mensheid, die op de toppen van de bergen baden tot hun God en Zijn kracht door hun wezen in de wereld deden uittreden, opdat zij tot zegen mocht zijn voor de gehele mensheid.

Nu heb ik voor vandaag wel weer genoeg gezegd. U kunt nu gaan pauzeren. Na de pauze komt dan de "Vragenrubriek". Wat ik nog zeggen wilde: Op deze manier gaat het maar tot september. Daarna gaan wij de vragerij wat anders aanpakken. Houdt er maar vast rekening mee. Wanneer u iets wilde vragen, zou ik dat nu maar gauw doen, dan heeft u teminste antwoord daarop. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Mij badend in het licht van uw goedkeuring waag ik het om ook deze keer weer de "Vragenrubriek" voor u te behandelen. Ik hoop, dat u het mij zult vergeven, wanneer ik op deze avond op persoonlijke vragen geen antwoord kan geven. Zoals u weet is dit mij verboden. Insubordinatie is iets, dat, zo u weet, mij niet past binnen deze kring. Mag ik u verzoeken mij de eerste vraag te noemen?

Vraag: Een vriendin van mij weigert te komen op plaatsen waar over Jezus wordt gesproken. "Want", zo zegt zij, "ik ben humanist". Volgens mij was Jezus de grootste humanist aller tijden. Wat is hierover uw mening?

Antwoord: Ongetwijfeld is hier het oude gezegde van toepassing, dat slechts een dwaas een huis mijdt om de lantaren, die ervoor hangt. Jezus was een groot prediker en een verdediger van de menselijke rechten. Hij is voor het Westen een van de profeten, die ook in humanistisch opzicht het meeste betekent. Wanneer nu terwille van de kerkelijke vorm, die men aan Jezus' leringen heeft gegeven, men deze leer en Jezus zelf gaat mijden, lijkt mij dit dwaas. Men zou dan wel op kunnen houden met eten, omdat al wat de mens eet leeft of geleefd heeft. Indien de persoon in kwestie dit dus doet, lijkt het mij, dat zij instellingen en regels verwacht met principes, personen en leringen, die zeker niet alleen binnen kerken iets kunnen scheppen, of tot uiting kunnen komen. Zelfs menige godloochenaar kan van een werkelijk goede preek beter worden. Menige heiden heeft meer eerbied voor Jezus dan menige Christen. Zo zou ik hier de raad willen geven eens te onderzoeken, waarom men Jezus wel mijdt. Misschien blijkt dan, dat men dit doet, omdat men zich - humanist of niet - als vijand van het christendom beschouwt.

Vraag: Is de nieuwe Dalai Lama altijd de reïncarnatie van zijn voorganger?

Antwoord: Op het ogenblik niet meer. In het verleden kunnen wij zeggen, dat dit wel niet altijd, maar toch wel zeer vaak het geval is geweest. Een Dalai Lama behoort te zijn - maar is niet altijd - een hoog verlichte geest, die lering en leiding gevende aan de mensheid, op aarde nederdaalt. Hij dankt dan ook zijn recht tot voortbestaan in voortdurend nieuwe lichamen aan de zending, die hij op aarde heeft te vervullen en die door hem vrijwillig werd aanvaard. Dit zelfde geldt ook wel voor de abten van bepaalde Tibetaanse kloosters. Er is hier dus wel vaak sprake van een bewuste reïncarnatie, waarmee gepaard kan gaan het volledig herkennen van oud bezit en oude vrienden, plus een weten omtrent vroeger reeds verkondigde leerstellingen.

Vraag: Hoe kan men leren geloven in het gebed en andere geestelijke waarden?
Is geloven in God en in jezelf hetzelfde?

Antwoord: Voor de meeste mensen wel. Zegt ons de wijsgeer niet: "Menigeen zegt wel God, maar aanbidt en aanschouwt slechts het eigen beeld in een spiegel". Wanneer je gelooft in de geestelijke kracht van je eigen wezen en je eigen voortbestaan, daarbij wetende, dat je niet uit jezelf bent ontstaan, dan erken je reeds door het aanvaarden van jezelf als een bewust strevend wezen ook een deel van het Goddelijke.

Hoe men in God en het gebed, in het geestelijke leven kan leren geloven? Ik zou zeggen: door de ervaring. Een mens die geestelijk streeft, heeft op de duur bepaalde belevingen, die wel altijd op het vlak liggen, wat u als geestelijk beleven zo graag omschrijft - dus helderziendheid, helderhorendheid enz. -, maar toch vaak innerlijke ervaringen betekenen, die met menselijke woorden haast niet weer te geven zijn. Het resultaat van een streven is de bevestiging, dat het streven goed is.

Hetzelfde geldt voor het gebed. Wie leert bidden in wanhoop, zal de rust ervaren, die het gebed kan geven en het daardoor leren waarderen. Wie het gebed waardeert, blijft bidden en ontdekt, dat het een grotere betekenis verkrijgt naarmate men er meer toe komt. Sta mij dus toe op te merken, dat men eerst moet beginnen met werken op deze grondstellingen, met bidden. Dit geeft ons het geloof als vrucht, terwijl wij niet bevreesd hoeven te zijn voor misleiding, daar vaak uitdrukkelijk bij de verklaringen van anderen ons door de praktijk wordt bewezen, dat deze dingen voor ons zo niet gelden. Hierbij mag ik nog aan toevoegen voor de praktische westelijke geest: denk niet, dat het uitspreken van een gebed de onmiddellijke verhoring van dit gebed met zich moet brengen. In werkelijkheid is het zo: door het bidden zult u ofwel de kracht verkrijgen om de bestaande toestand zelf te verbeteren, of te verdragen, dan wel met een nieuw bewustzijn, dat door dit gebed wordt verworven tot een nieuw bewustzijn te komen en zo door het veranderen van eigen bewustzijn van de toestand, daarin een geheel nieuw beleven te vinden. Dit is de ware kracht van het gebed. Deze kracht groeit door de herhaling, mits met geheel het wezen wordt gebeden en niet slechts met de mond.

Vraag: Is vragen synoniem met bidden?

Antwoord: Indien dit waar zou zijn, mijn vriend, wat een stortvloed van gebeden overstelpt dan uw wereld. Ik zou zeggen, dat bidden niet synoniem kan zijn met iets vragen aan het Goddelijke, omdat men het Goddelijke niets kan vragen, daar het Goddelijke alle behoeften kent en zal vervullen volgens eigen wezen, mits ons bewustzijn in staat is het gegevene te ontvangen. Wanneer het bidden tot bedelen wordt, is het slechts een zelfzuchtige realisatie van eigen behoeften. Bidden zou ik het liefste zo omschreven zien: bidden is binnen jezelf verklaren aan jezelf, wat je behoeften en verlangens zijn en deze voorleggen aan het hoogste en beste, wat je binnen je voorstellingsvermogen maar vinden kunt. Daarna wordt het gebed een zich de eigen

eenheid realiseren met de Kracht, die heel de Schepping bezielt. Indien alleen deze laatste fase alleen optreedt, hebben wij evenzeer te maken met een goed bidden. In dat geval komt er dus geen vragen bij te pas.

Vraag: Hoe komt het, dat nieuwe richtingen in kunst en wetenschap altijd gelijktijdig over heel de wereld ontstaan?

Antwoord: Omdat de mens geneigd is alle vernieuwing te aanvaarden, wanneer hij met het bestaande niet tevreden is. Deze ontevredenheid maakt hem al geestelijk vatbaar voor elke gedachte van de vernieuwing, die in het bovenbewuste gebied van de gedachtenstralingen aanwezig kan zijn. De mensheid heeft een gemeenschappelijk bewustzijn, dat evenals het onderbewustzijn, niet direkt in het redelijk denken wordt geprojecteerd. Dit bovenbewustzijn omvat heel de wereld en draagt in zich alle gedachten, die ergens in een mens, of een deel van de mensheid sterk leven. Indien men bijzonder is afgestemd op een bepaalde gedachte door het eigen geestelijke of stoffelijk streven, eigen instelling, of eigen innerlijke onvrede, zal men dus elke gedachtenstroming vanuit het bovenbewustzijn scherp - zij het ook niet altijd bewust - ervaren en daardoor gestimuleerd worden in een richting, die reeds door de bovenbewuste stromingen van tevoren enigszins bepaald werd. Dit is een westerse uiteenzetting. Het Oosten zegt het eenvoudiger. Wanneer de mens streeft naar God, zal God Zijn Wezen in alle mensen gelijktijdig vervullen, die Zijn wezen op een bepaalde wijze aanvaarden. Dit geldt m.i. zelfs voor de moderne kunst, ofschoon menigeen onder u deze zeker niet als Goddelijk zou willen zien.

Vraag: Kunt u iets zeggen over de Aurignac-mens, de Neanderthals en Pekingmens?

Antwoord: Dit uitvoerig te behandelen gaat de taak van een "Vragenrubriek " ver te boven. Het zijn oermensen, behoorden over het algemeen tot de jagende en trekkende volkeren die betrekkelijk weinig landbouw kenden. Zij leefden dan ook in een primitieve tijd. Zij zijn lichamelijk sterker geweest dan de huidige mens en hadden dan ook een enigszins andere lichaams- en schedelbouw. Wanneer wij echter de beschaving van deze mensen moeten gaan beschrijven, dan moeten wij de voorgeschiedenis en de ondergang en verwildering van de voorgaande beschaving daarbij betrekken. Dit betekent, dat een dergelijk onderwerp bij vluchtige behandeling altijd toch nog een 15 tot 20 minuten zal vragen. U kunt het de volgende maal misschien als onderwerp voorstellen.

Vraag: Tijdens een belangrijke lezing over ruimtevaart gisteravond werd ons iets verteld over hoog beschaafde volkeren, die koloniën zouden hebben op Mars en Venus. Nu werd kort geleden gezegd, dat de mens een wetenschappelijk bewijs zou vinden voor het voortbestaan (na de dood), en na langere tijd ook middelen zou vinden, waardoor communicatie met de sferen mogelijk zou zijn. Het is dan redelijk aan te nemen, dat deze volkeren met hun overgeganen in voortdurend contact staan.

Antwoord: Sta mij toe, om - daar het niet een onderwerp van deze avond betreft - kort te zijn. Zoals u zich misschien zult herinneren, is bij het betoog naar voren gebracht, dat een zeer sterk telepatisch vermogen bij deze volkeren is opgetreden. Dit betekent dus een vermogen, dat zeer verwant is aan de vermogens van de geest. Hieruit kan dus de gevolgtrekking worden gemaakt, dat zolang een bewustzijn voortbestaat en in staat is zich in de omgeving en omstandigheden van de materie zichzelf nog te realiseren, een voortdurend contact mogelijk zal zijn tussen degenen, die men hier als gestorven, of overgegaan beschouwt, en degenen, die nog aan de stoffelijke vorm gebonden leven.

Vraag: Zal dit voor de overgeganen dan een belemmering zijn bij hun geestelijke bewustwording?

Antwoord: Mijn vriend, persoonlijk beschouw ik het vaak als een zegen met deze aarde in een persoonlijk contact te mogen zijn, daar mij hierdoor de mogelijkheid wordt gegeven, mijn feilen van vroeger te herstellen en anderen te waarschuwen voor dezelfde fouten. Ongetwijfeld geeft dit meer rust aan de geest, dan geestelijk geheel of bijna geheel afgesneden te zijn van de mensheid. Daar de geest, die bij deze volkeren zal incarneren, reeds hoogstaand is, mogen wij ongetwijfeld aannemen, dat zij op een dergelijke wijze deelhebbende aan het leven van de materie, dit zal kennen en beschouwen als een schone mogelijkheid om nog sneller en beter geestelijk bewust te worden.

Vraag: Kunt u iets zeggen over de betekenis van de Lotus?

Antwoord: Kort gezegd: De lotus wortelt in de modder, haar blad drijft op het water, haar kelk onplooit zich in de lucht. De mens wortelt in de materie, leeft op het vlak van het bewustzijn en ontplooit zich, wanneer hij tot rijpheid komt, op geestelijk gebied. Hiermede is de symboliek, naar ik meen, kort maar duidelijk genoeg weergegeven.

Vraag: In het eerste onderwerp werd gezegd, dat papieren in het graf van een farao werden besmet met melaatsheid. Volgens de wetenschap kan de verwekker van de melaatsheid niet buiten het lichaam bestaan. Is dit juist?

Antwoord: Inderdaad. Medisch en klinisch gezien is uw verklaring geheel in overeenstemming met de moderne wetenschap. Toch meen ik te weten, dat er een mogelijkheid bestaat om melaatsheid ook over te brengen zonder onmiddellijk lichamelijk contact. Mij hierover uit te laten in technische zin, gaat mij op het ogenblik boven mijn bekwaamheid. Ik zou u willen aanraden deze vraag over twee weken nogmaals te stellen, daar dan een andere persoon de "Vragenrubriek" zal overnemen en wij aan kunnen nemen, dat deze medisch voldoende geschoold is om u duidelijk te maken op welke wijze deze mogelijkheid bestaat. Naar ik meen, heeft het iets te maken met een inkapseling, de z.g. sporenvorming van bacteriën onder zekere omstandigheden. Ik durf dit echter niet met zekerheid te zeggen. Wilt u mij dus voor heden hiermee verontschuldigen en voorlopig met dit antwoord genoegen nemen?

Vraag: Er werd hier gevraagd, hoe wij het beste dit werk kunnen verbreiden. Nu vind ik in de Bijbel: "Jezus zeide tot hem: "Volg Mij". "En hij, alles verlatende, volgde Hem". Is dit dan niet het antwoord?

Antwoord: De mensheid kennende citeer ik: "De wijze, erkennende, dat de inhoud van zijn wezen van groter waarde is dan al wat rond hem kan bestaan, zal te allen tijde wat in hem leeft, uiten, ongeacht de prijs, die dit buiten hem kost. Wie echter nog niet wijs is, doch slechts naar wijsheid streeft, aarzelt de veiligheid van zijn bezittingen te verlaten en de toorn der groten te trotseren terwille van de waarheid". Ik meen, dat in het onderhavige geval deze spreuk op u, mensen en op uw hele wereld wel zeer sterk van toepassing zal zijn. Eerst degene, die alles kan aanvaarden, alles geloven, die alles in zich draagt als een kostbaar bezit, is in staat om alles achter zich te laten. Het houdt dus in, dat men in zichzelf rijker en sterker moet zijn dan de meesten van jullie op het ogenblik zijn. Het is dus moeilijk, of niet toe te passen. Zou u echter uw weg rechtlijnig kiezen en Gods Wet gaan volgen, ongeacht welke gevolgen dit heeft voor u, zal (u) niet hier meer komen. Ongeacht welke weg men dan gaat, vindt eenieder een meester, die hem persoonlijk zal leiden en tot bewustzijn zal brengen, zodat hij ook zelf een taak kan gaan vervullen bij de bewustwording van wereld en sfeer. Verontschuldig mijn woorden. Het is geen poging om de waarde en het bewustzijn van hen, die hier aanwezig zijn, te kleineren. Het was slechts een poging om dit feit, - waar ik de waarheid ervan aan den lijve heb kunnen ervaren en het mij belangrijk lijkt, - weer te geven.

Vraag: Was Toet Anch Amon dan nog in het graf?

Antwoord: Ja, maar hij was verschillende malen verhuisd. Het gevonden graf was het graf van de tweede, of werkelijke begrafenis. Ik bedoelde het meer in geestelijke zin. Geestelijk, mijn vriend, is een ieder, die nog over een lichaam beschikt, altans theoretisch op de plaats, waar het lichaam zich bevindt. De geest zal n.l. steeds in staat zijn zich weer tot dit lichaam te wenden, ook al is zij niet in staat het te bewegen en te gebruiken. Zij kan het echter als een vrijplaats, een soort basis gebruiken en kan vandaar uit over de wereld werken. Dit is de reden waarom vele van de ouderen volkeren een dode ofwel onmiddellijk geheel vernietigen, dan wel het lichaam zo goed mogelijk conserveren. Door het vernietigen van de rustplaats voor de geest dwingt men de geest uit te gaan in de sferen en de wereld van de mensen te verlaten, terwijl door het bewaren van het lichaam de geest een woonplaats onder de mensen verkrijgt en daarin kan wonen. Gelijktijdig zag men hierin een zekerheid, dat een dergelijke geest anderen niet te veel lastig zou vallen, of zelfs zou trachten het lichaam van een ander in beslag te nemen. De theorie is dus, dat het z.g. astraal lichaam onder omstandigheden zeer lang in de tussensfeer kan blijven bestaan en dan ook regelmatig terug moet keren naar de plaats, waar het lichaam begraven is.

Vraag: Wat is de waarde van eerzucht.

Antwoord: Eerzucht is dwaasheid. Want hij, die zijn eer behoedt, hoeft haar niet te winnen. De eierzuchtige echter zal zijn eer verkopen in de waan, groter eer te kunnen verwerven dan hij reeds in zich draagt.

Vraag: Over het algemeen ziet men liefde en haat als tegenstellingen. Bent u het daar mee eens?

Antwoord: Neen, ofschoon ik daarmee in tegenstelling sta tot velen van deze groep. Ik zie liefde en haat als delen van dezelfde kracht, echter op verschillende wijze geuit. Haat is niet negatieve liefde. Het negatief van liefde is onverschilligheid. Haat is positief en evenzeer bindend aan de persoonlijkheid als liefde. M.i. geschiedt slechts de realisatie van deze gebondenheid op een andere wijze. Bij haat wordt het verschil tussen de personen gerealiseerd, bij liefde de overeenkomst.

Vraag: Kunt u iets zeggen over achtergrond, betekenis en uitlegging van het sprookje?

Een sprookje is een allegorische vertelling, waarin tegen een fantastische achtergrond de verlangens en ervaringen van de mensheid worden uitgedrukt in figuren, die soms door overlevering uit de oudheid nog worden gekend. In veel gevallen echter worden zij geschapen door de gedachten van de doorsnee mensheid. De oorsprong van het sprookje is gelegen in de noodzaak, die men vroeger had, wijsheden vast te leggen op een zodanige wijze, dat zij door het volk kon worden behouden zonder gelijktijdig de volledige inhoud van de leringen aan iedereen in handen te geven. De eerste sprookjes waren verhalende gedichten en gezangen. Zij brachten in verhalende vorm reeksen van opeenvolgende gebeurtenissen, die een weerspiegeling vormen van bepaalde kosmische krachten. Door verbastering ontstaat hieruit later het volksvertelsel, waaruit later weer de literaire fabel en het literaire sprookje zijn voortgekomen. Om u een beeld te geven van de interpretatiemogelijkheden van een sprookje, zou ik er één willen kiezen.

Klein Duimpje. Uitgestoten door eigen nood en armoede wordt de mens vanuit de geestelijke sferen, de arme huiselijke omgeving, gebracht naar het woud, het leven, met al zijn gevaren, de verscheurende dieren. Echter zal de mens, of beter gezegd, de geest, door zijn slimheid soms de weg terug weten te vinden naar het ouderlijk huis, de sfeer, zonder enig gewin. Hij zal dan wederom uit deze sfeer worden gestoten en wederom in het leven moeten gaan. Wanneer hij de krachten in dat leven goed weet te herkennen, zal hij ontdekken, dat er veel in het leven bestaat, wat hem terzijde zal staan in zijn pogen, namelijk de vrouw van de reus. Om tot een bereiking te komen is het niet voldoende alleen dat te aanvaarden, wat hem gegeven wordt. Men zal zich in het leven juist de bekwaamheden en capaciteiten eigen moeten maken van degenen die voor hem schijnbaar het meest gevaarlijk zijn.

Klein Duimpje steelt de zevenmijlslaarzen van de reus. Hierdoor is hij in staat tot zijn woning samen met degenen, die vandaar met hem zijn uitgegaan, te komen. Het volksbewustzijn, dat terugkeert tot de sferen. Hiermede brengt hij rijkdom in zijn huis, zijn sfeer terug. Zo vergroot hij eigen bewustwording en verhoogt eigen sfeer door haar meer mogelijkheden te geven. Dat hij de laarzen steelt is als beeld begrijpelijk. De materie is hetgeen wij in het leven moeten leren bedwingen. De materie is vreemd aan ons geestelijk leven. Doch wie zich de gaven en krachten van de materie eigen maakt, zal daardoor deze geestelijk verheffen, ermee terug kunnen keren tot eigen sfeer en woning en daar, door het gebruik van de verworven gaven, het bewustzijn brengen, dat er ontbrak, toen hij haar verliet. U ziet, naast waarheden bevat elke sprookje evenveel symbolen als vrolijke noten.

Een ander voorbeeld. De Zevendoder. Het verhaal van het snijdertje, dat er zeven doodde in één slag. Wanneer de mens iets voor zich opeist van een onbelangrijk feit, zoals de snijder, die zeven vliegen doodde en zich daarop beroemt, heeft hij alleen al door dit zich beroemen, een nieuwe verplichting voor zich geschapen. Deze brengt een verandering in zijn leven. Met een nieuw bewustzijn. Ook wanneer dit op fictieve waarden berust, zal men op andere wijze verder moeten streven. Zo zal men beproevingen moeten ondergaan, die eigenlijk niet bij de persoonlijkheid schijnen (te passen). Het blijkt, dat de snijder in de eerste plaats naast zijn opscheppen, ook zeer slim is.

Als kleermaker heeft hij dit niet nodig gehad. Nu echter is het gebruik van deze gave steeds weer zijn redding.

Hiermee wordt aangeduid, dat men om demonen te overwinnen niet de kracht van de engelen hoeft te bezitten, doch slechts voldoende bewustzijn moet hebben om te beseffen, dat men de krachten des kwaads tegen elkaar kan wenden. Verder moet men, juist door deze wijze van leven, de moed op kunnen brengen, het gevaar op een dergelijke wijze tegemoet te treden, dat het voor anderen niet groter wordt, ja, bij voorkeur zelfs vermindert. Het snijdertje, zonder redenen optredende als held, wordt uiteindelijk tot held. Wie begint zich voor te houden, dat hij iets bereiken kan, zal, indien hij altijd handelt in overeenstemming met dit beeld, de verwerke-

lijking van zijn voorstelling te allen tijde kunnen bereiken. De grondlering van het sprookje zegt eigenlijk niets anders dan: De grondslagen van ons bewustzijn zijn veel belangrijker dan onze feitelijke toestand. Door het bewustzijn zullen wij feitlijk ook alles kunnen bereiken. Indien wij ons echter steeds blijven baseren op wat voor ons de feitelijke toestand lijkt, zullen wij juist door een gebrek voor de mogelijkheden en waarheden, die in ons leven, niet durven reageren op de vele mogelijkheden, die het leven ons biedt.

Ik hoop, dat u ook deze tweede, wel zeer verkorte interpretatie zult kunnen waarderen.

Vraag: Hoe is uw oordeel, wanneer ik stel, dat iemand twee vrouwen liefheeft in de echtelijke zin des woords?

Antwoord: Ik kan mij dit voorstellen als een feitelijke en stoffelijke toestand. Ik kan het mij ook voorstellen als een zuiver geestelijke toestand. Ik kan het mij echter niet voorstellen als een ideale vermenging van stoffelijke en geestelijke waarden. Dit laatste, omdat uw maatschappij deze banden ziet als iets onaanvaardbaars en het u zo (on)mogelijk maken tot een volledige eenheid te komen met meer dan één partij. In uw maatschappij moet ik het dus afkeuren, daar men aan een van de vrouwen dan een maatschappelijk onrecht begaat.

Ik moet hierbij voegen, dat voor de erkenning van banden door de maatschappij, de seksuele behoefte maatgevend is. Veelwijverij, of het houden van meerdere mannen, zien wij dan ook logischerwijze overal optreden, waar binnen een maatschappij een van de beide seksen een groot overschot bereikt. Dat is de praktijk. Deze ligt echter binnen het bereik van het dierlijk liefdes- en voortplantingsprincipe. Het is dus gebaseerd op hartstocht en de instandhouding van het ras. Indien de verhouding op innige geestelijke liefde is gebaseerd, kan ik mij wel voorstellen, dat men met verschillende partijen gelijktijdig een perfecte echtelijke verhouding zou kunnen consumeren. Men zal dit echter niet doen binnen een maatschappij, die dit niet aanvaardt. Daar men niet een van de partijen wenst te vernederen door deze in een verhouding te betrekken, die ligt buiten het door de maatschappij als goed aanvaarde.

Ik hoop, dat u mij dit antwoord niet euvel zult duiden. Ik neem aan, vrienden, dat zoveel mogelijk alle vragen nu redelijk zijn beantwoord. Ik verstout mij een volgende maal opnieuw bij deze rubriek mijn opwachting te maken. Ik ga lering opdoen, hopende later terug te mogen keren en wat ik verworven heb, ook weer met u te mogen delen. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden,

"Het Schone Woord" wordt gebaseerd op woorden, of een citaat, of onderwerp naar uw keuze.

"NIETS IS MIJ ALLES: ALMACHT, VOORZIENIGHEID, VERTROUWEN."

Niets is voor mij alles, waar het niets, dat in mij schijnt te leven, de uitdrukking kan zijn van Gods Almacht, en Zijn Voorzienigheid mij de persoonlijkheid doet realiseren van hetgene wat nu voor mij nog niets is. Zo zal ik door op God te vertrouwen, te allen tijde kunnen komen tot het einddoel, dat Hij mij heeft gesteld.

Niets is mij alles,
want het Niet,
dat ik niet ken,
is gelijk aan al 't gekende,
het wezen van al,
dat rond mij leeft.

Waar mijn gedachten ooit ook gaan,
waar het Noodlot mij zijn draden weeft
in alle fasen van het bestaan,
ligt voor mij nog het Niets,
omdat ik niet begrijp.

De leegte en de eenzaamheid,
waarin mijn wezen moeizaam strijdt,
om in vertrouwen te aanvaarden
het Niets als grote werkelijkheid,
is de weg, die ik moet gaan.

Het Niets, dat in en rond mij
ten allen tijde en steeds bestaat,
is God, Die mij doet leven,
Die mij Zijn Kracht
en Zijn bewustzijn laat.

Toch, voor mijn ogen lijkt het niets.
Doch het Niets is mij Al geworden.
Het Niets is Almacht en mijn God.
Het Niets bepaalt mijn zijn en streven.
Dit Niets bepaalt mij heel mijn lot.
Het Niets is bron van mijn bewustzijn.

Mijn liefde tot het eigen bestaan
doet mij alles dan verwerpen,
verwerpende Al als schijn en waan.
De werkelijkheid is, wat ik erken,
maar toch niet kan begrijpen,
waar het bewustzijn mij hier faalt
is er slechts Niets.

God, goedertierend en voorzienig
is de onbekende Bron van mijn bestaan.
Zijn Goedheid, Liefde, al Zijn gaven,
die in mijn beperking Hij mij laat.
Zij zijn de schijn, die vóór de waarheid,
voor het leven aller dingen staat:
Het Niets.

Het Niets, dat ik diep in mijn wezen,
vaak zo diep en bitter haat,
waar het mij onvree en leegte
in 't hoogst bewustzijn laat.

Toch zal ik met dat Niets versmelten,
wanneer ook komt mijn tijd
om in te gaan tot God,
Wiens Licht en Almacht
rond ons zijn, te allen tijd.

Gods Goedheid, Gods Liefde voor alle leven,
ofschoon Hij schijnbaar
onvolmaakt ons voort doet gaan,
wil de kracht, het bewustzijn geven
om uit onszelven in te gaan tot Hem.

In het Niets van stof en zinnen
en niet van geestelijk besef
is het, dat ik één wordt
met mijn Schepper,
wanneer ik mij tot Hem verhef.

Goedenavond.